

Nebezpečný dům

Prvního července, kdy se všichni hasiči připravují na rušné léto, stáli čtyři nejzkušenější hasiči Pěťa, Honza, Jirka a Michal v šéfově kanceláři. Najednou začala houkat siréna. Všichni se lekli a šéf zašel k počítači a zjistil, že začalo hořet v Berouně. Vyzval čtyři hasiče, aby jeli zachránit lidi v ohrožení. Honza, Pěťa, Jirka a Michal si hned doběhli pro obleky a vyrazili.

Jeli autem do Berouna a viděli veliký panelák v plamenech. „Náš žebřík je moc krátký, asi tam budeme muset vyběhnout,“ řekl Pěťa. „Tak já s Michalem zůstaneme venku a budeme hasit. Vy zatím můžete vběhnout do toho paneláku a zachránit ty lidi,“ řekl s nejistotou Jirka. „Tak my jdeme,“ odpověděl Pěťa. Rozloučili se a Pěťa s Honzou vyrazili. Nevěděli, co je čeká, ale museli splnit svůj úkol.

Hned jak vběhli dovnitř, zakopl Pěťa o gumovou kachničku, kterou tam zapomněla Nováková třiletá Terežka. „Tak to bude asi nebezpečný dům,“ řekl Honza. Po deseti metrech byly schody. Pěťa a Honza pospíchali, a proto si nevšimli mokrého hadru, který tam nechala uklízečka, když utírala podlahu. Tentokrát uklouzl Honza. „Au, to bolelo,“ řekl Honza. Když vyběhli do druhého patra, tak si řekli, že už by to mělo být v pohodě. Za chvíli uklouzl Honza na rozteklém mýdle, které vypadlo paní Horákové, když šla z nákupu. „Sakra, to si někdo nedokáže uklidit věci,“ naštvál se Honza. „A to je teprve druhé patro,“ potvrdil Pěťa. Nakonec se dohodli, že to nebudou brát vážně. Vyběhli do třetího patra, kde si nevšimli flašek od piva v bedýnce. Po chvíli uslyšeli šplouchání. Vyndali si baterky a posvítili tam, kde to šplouchalo. Strašně se lekli, protože jejich hadice vytékali. Rychle si vyndali lepící pásky a zalepili je. Potom se rozhlédli okolo a viděli rozbité flašky od piva. „Tak tady asi hodně pili,“ řekl Pěťa a běželi dál. Se zapnutýma baterkama je našťetí na schodech do čtvrtého patra nic nepotkalo. Ve čtvrtém patře šlápl Honza do koše na odpadky, který nemohl sundat. Sundal ho až tehdy, když zakopl o kočárek s panenkou. Chvilku potom, co Honza zakopl, Pěťa uviděl židli. Protože byl vyčerpaný, tak si na ni sedl. Honza mu řekl, ať z té židle sleze. Pěťa neposlechl. Po chvíli se pod ním ta židle propadla. „Já ti to říkal,“ řekl Honza. Našťetí se dál moc nezdržovali a tak se rychle dostali do pátého patra. Opatrně proběhli pátým patrem, kde našťetí nic nebylo, ale na schodech se Honzovi přilepila žvýkačka, kterou tam vyplivla Horáková dcera, na botu. Chvilku ji tam odlepovali, až ji konečně odlepili. V šestém patře uklouzl Pěťa na kočičím záchodě. „Ha, ha. Ty se teda nemáš,“ zasmál se Honza. Vyběhli po kluzkých schodech do sedmého patra, kde se Honzova hadice zamotala do ibišku. Chvilku ji vymotávali, až ji nakonec vyndali. Potom běželi dál. Za chvíli něco bliklo. Byla to elektřina. „Konečně už je světlo,“ řekl Pěťa. Rychle vyběhli do osmého patra. Tam si Pěťa zamotal hadici do věšáku. Vymotali ji a vyběhli po schodech do devátého patra. Když se blížili ke schodům do desátého patra, zakopl Honza o kbelík s barvou. Takže do desátého patra doběhl Pěťa a za ním se vynořil Pěťa zahalený celý v červené barvě. Zachránili tam 5letou holčičku a 6letého kluka. Vzali děti do náručí a seběhli dolů. Tam se setkali s Michalem a Jirkou, kteří zatím uhasili požár. „Konečně už je po všem,“ řekli všichni a byli pyšní, že pomohli malým dětem.

Když se vrátili na stanici, tak už na ně čekal šéf, který je pochválil za jejich pracovitost. Když pověděli Honza s Pěťou svůj příběh šéfovi, co všechno se jim přihodilo, přiznal šéf: „Tak to byl asi opravdu nebezpečný dům.“